

BOĞAZİÇİ

BOĞAZİÇİ ÜNİVERSİTESİ MEZUNLARI DERNEĞİ YAYIN ORGANI SONBAHAR'89

geleceğimiz için

tarihi
ve
doğal
çevremizi
koruyalım

PORTRE: Cemal Pulak,
sualtı arkeolojisi dalında
ülkemizin Amerika'daki temsilcisi

BOĞAZIÇI

BOĞAZIÇI ÜNİVERSİTESİ MEZUNLAR DERNEĞİ TARAFINDAN ÜÇ AYDA BİR YAYINLANIR

İmtiyaz Sahibi ve Sorumlu Yazı İşleri Müdürü:
Boğaziçi Üniversitesi
Mezunlar Derneği adına
Yönetim Kurulu Başkanı
Prof. Dr. Üstün ERGÜDER

Genel Yayın Yönetmeni:
Saadet KUYUMCU

Reklam Sorumlusu:
Neshun TEKNİKER
163 85 10-157 73 84

Yayın Kurulu:
Prof. Dr. Ömür AKYÜZ
Ergun ÇAĞATAY
Haşım DURUSEL
Prof. Dr. Üstün ERGÜDER
Dr. Deniz GÖKÇE
Necati GÜLER
Deniz İNSEL
Melih KİBAR
Saadet KUYUMCU
Prof. Dr. Zafer TOPRAK

Yayın Organizasyonu:
Profil Yayıncılık A.Ş.
Sümbül Sokak No: 33-80600
1. Levent-İstanbul
Tel: 169 42 80-164 66 90
Telefaks: 164 39 60

Yayın Danışmanı:
Uğur Büke

Teknik Yönetmen:
Saliha Bögön

Yayın Koordinasyonu:
Mine Derin

Röportajlar:
Saadet Kuyumcu

Fotoğraflar:
Başar Başarır

Dizgi:
MeToD
164 66 90-174 58 22

Renk Ayrımı:
Çağdaş Yayıncılık
512 05 05

Baskı:
Adsan Matbaası

- 1 İÇİNDEKİLER
3 GİRİŞ
4 OKUYUCU MEKTUPLARI
Sizden Gelen İlk Ses

- 6 DERNEĞİMİZ'DEN
Bir Yaz Böyle Geçti
Anket Sonuçları
Panel

- 12 MEZUNLARIMIZ'DAN
Hizmet Sektöründe
Yeni Bir Reuters
Halkla İlişkilerde Yeni
Bir Oluşum

- 13 ÜNİVERSİTEMİZ'DEN
Sarıtepe Kampüsü
Prof. Dr. Ergün TOĞROL

- 15 ÇEVRE SORUNLARI
İnsan ve Global
Çevre Sorunları
Prof. Dr. Yüksel İNEL
Yrd. Doç. Dr. Orhan YENİGÜN
"Doğal Çevrenin Koruması ÖNCE
İNSAN Anlayışımızın Bir
Parçasıdır"
Prof. Dr. Nurettin SÖZEN
RC'de İlk Çevre Masteri Yapan
Mühendis KRİTON CURI
Çevresel Etki Değerlendirmesi ve
Türkiye İçin Önemi
Dr. Günay KOCASOY

Çevre Kulübü
Doğal Hayatı Koruma Derneği
Başar BAŞARIR

Bir Doğa Savaşçısı
NERGİS YAZGAN

Lütfen Kulaklarımızı Kirletmeyin
Melih KİBAR

Çevre İnsan ve Stress
Hatıra ŞENKON

- 41 ANI
Mühendislik Fakültesinin İlk Türk
Dekani VEDAT YERLİCİ

- 45 PORTRE
Cemal Pulak
Başar BAŞARIR

- 52 SANAT
İstanbul Festivali'nin
Mutfağından
Dr. Deniz GÖKÇE

- 56 Boğaziçi Kokan Bir Film
"ŞİMDİKİ ZAMANIN PEŞİNDE"

- 59 SPOR
Spor Bayramı ve Boğaziçi-
Cambridge-Oxford Üniversitesi
Kürek Yarışı
Necati GÜLER

- 60 ÜYE LİSTESİ

RC'de ilk çevre masteri yapan mühendis

KRİTON CURI

Çevreyle ilgili -özellikle çöp ve su arıtma tesisleri konusunda- yaptığı çalışmalarla adı basını-mızda sık sık yer alan hocamız Prof. Dr. Kriton Curi ile görüştük.

BOĞAZİÇİ: Çevre Kirliliği üzerinde çalışmalar yapmaya ne zaman başladınız? İlk anlarda insanların bu konudaki tepkileri ne oldu?

KRİTON CURI: Çevre mühendisliğine girmeye karar vermem çok ilginç hatta şans eseri diyebilirim. Robert College'in son sınıfında, Roscoe Ward isminde Amerikalı bir hoca gelmişti. Bu hocamız çevre mühendisi idi. Türkiye'de o tarihlerde çevre mühendisliği diye bir meslek yoktu. Konu bana çok ilginç geldi. Lisans'ta inşaat mühendisliği esaslarını öğrendiğime göre hiç olmazsa masterımı çevre konusunda yapayım ve yeni bir meslek kazanayım dedim. Arkadaşlarım bu kararımı öğrenince düpedüz dalga geçtiler. O zamana kadar alışlagelen yapı, zemin mekânı veya hidrolikten çıkıp tamamiyle "pis" konularla uğraşacak bir dala gireceğime inanamadılar. Hatta bazıları "Kriton sen b... mühendisi mi olacaksın?" dediler. Robert College'de çevre konusunda ilk master yapan benim (1966 BS-1967 MS) master yaparken Robert College'de çevre ile ilgili laboratuvar v.b. hiçbir şey yoktu. Onun için deneylerimin bir kısmını revirde rahmetli Sofia Lane'den izin alarak yaptım. Bazılarını da kimya laboratuvarlarında yaptım. 1967'de aynı konuda doktora yapmaya karar verdim. Robert College doktora vermediğinden ve değişik sebeplerle yurt dışına gitmek isteme-

Prof. Dr. Kriton Curi, Yayın Yönetmenimizle.

diğimden doktoramı teknik üniversitede yaptım. Aynı anda College'de de çalışmaya başladım ve burada ilk çevre laboratuvarını kurmak için teşebbüste bulundum. Dekan Dean Brozowski ve Prof. Dr. Şahap Yalçın (Bölüm Başkanı) bu girişimi desteklediler. Fakat okulun mali imkânları nispeten kısıtlı olduğundan laboratuvar istediğimiz gibi gelişemedi. Bunun doğru dürüst yapmak için başka bir kaynaktan yardım almak gerektiğine kanaat getirdik. Bu sebeple Dünya Sağlık Teşkilatı'ndan kaynak sağlamak için teşebbüste bulunduk ve başarılı olduk.

1970'li yıllarda su ve pis su deneylerini tamamıyla, hava kirliliği ile ilgili olanlarını da kısmen yapabilen bir laboratuvara sahip olduk. Ve bu konuda master vermeye başladık. 1975'den sonra inşaat mühendisliği bölümünün içinde çevre konusu ile uğraşan bir veya ikisi yabancı 3-4 öğretim üyesi sürekli bulunmaktaydı.

Bu laboratuvar 1983'e kadar inşaat mühendisliğine bağlı kalmıştır. Ancak 1983'de yapılan bir organizasyon değişikliği ile Çevre Enstitüsü'ne devredildi. Mühendislik Fakültesi'ne bağlı öğretim üyelerinden oluşan bir grup 1978 yılından itibaren "Çevre Haberleri" adı ile yalnız Çevre konusunu inceleyen ilmi bir dergi çıkardı. Editörlüğünü yaptığım bu dergi bu sahada Türkiye'de yayınlanan ilk ve tek dergi idi. Maalesef dergiyi yayınlayanlardan kaynaklanmayan bir nedenle bu derginin yayınlanmasına 1982'de son verildi. Bu boşluğu doldurabilecek bir dergi hâlâ ülkemizde yayınlanmamıştır. Ayrıca 1976, 1979, 1981 ve 1982 yıllarında Çevre konusunda dört uluslararası ve çok sayıda ulusal toplantı tertiplenmiştir. Aslında Türkiye'de Türk üniversitelerinin içinde tek çevre enstitüsünün Boğaziçi Üniversitesi içinde kurulmuş olması önceleri College'den sonra ise Boğaziçi Üniversitesi'nin

çevre konusunda 1980'nin başlarına kadar yapmış olduğu başarılı faaliyetlerin bir neticesi sayılabilir.

1980-1982 arasında Çevre Enstitüsü direktörü bendim (ilk enstitü müdürü). 1982'de YÖK ile değişiklik yapıldı ve enstitü müdürlüğüne Yüksel Inel Bey getirildi.

İnşaat mühendisliği içindeki çevre obsiyonu kalabalık sayıdan ziyade kaliteli öğrenci yetiştirmeye çalıştı. Buradan mezun olanlardan Giray Velioglu ve Necdet Alpaslan akademik kariyere atılıp her ikisi de doçentlik seviyesine kadar yükseldiler Vasil Diamandoğlu doktorasını verdikten sonra New York Üniversitesi'nde çevre konusunda öğretim üyeliğine başladı, halen de bu görevini sürdürmektedir. Alexander Drohobyczzer ise doktorasını aldıktan sonra yaptığı buluşlarla birkaç patent aldı ve şu anda Amerika'da bir özel şirketin müdürlüğünü yapmakta. Selçuk Tanyeri, Ahmet Baban, Merih Kerestecioğlu ve Sezer Çamlılar ise çevre konusu ile uğraşan üç ayrı şirketin yöneticisi durumundalar. Beyza Üstün Yıldız Üniversitesi'nde, Emel Enet ve Ayşegül Baysal ise özel şirketlerde çok başarılı birer eleman olarak çalışmaktadır. Diğer mezunlarımızın hepsinin konularında son derece başarılı olduklarını da gururla söyleyebilirim.

BOĞAZIÇI: Sizin özellikle çevreye atılan çöpler ve su arıtma tesisleri konusunda çalışmalarınız olduğu biliniyor. Bugün eskiye oranla (özellikle endüstriyel kesimde) daha dikkatli ve bilinçliyiz diyebilir miyiz?

KRİTON CURI: Türkiye'de eskiye nazaran halk bilinçlenmiştir. Ülkemizde Amerikalıların "Grass root movement" (Otların köklerinin canlanması) dedikleri halkın çevre sorunlarına karşı hassas olma hareketi başlamıştır. Türkiye'de çevre hareketleri son derece sağlıklı, halk talep ettikçe yetkililer ilgilenmeye mecbur oluyorlar.

Peki problem nedir?

Birincisi, çevrenin korunması için hâlâ mevzuat yeterli değildir.

İkincisi, denetim yeterli değildir.

Durum böyle olunca, çevreyi kirletenle kirletmeyen arasında bir fark görülmemektedir. Hatta, çevreyi kirletmemek için arıtım tesisi yapanlar bu arıtma tesisinin işletmesi için yaptıkları masraflardan dolayı daha zararlı duruma geçmektedirler.

Örneğin, yine bizim üniversite mezunlarından Dr. Tahsin Pamir genel müdürlüğünü yaptığı fabrikaya bir örnek atık su arıtma tesisi yaptırdı. Bu tesisin mühendisliği, işçiliği ve malzemesi % 100 Türk'tü. Tahsin Pamir'in ancak bu çevre sevgisi fabrikasının masraflarına bir de arıtma giderlerinin eklenmesine sebep oldu. Gerçi çevreyi kirletmemenin huzuru o masrafların zararlarından daha fazla olduğu için tesis halen çalışmaya devam ediyor.

Aslında Türkiye'de çevre ile ilgili en önemli sorun, bazı esasların yanlış uygulanıp yanlış uygulanmasıdır. Meselâ dünyada bir "kirleten öder" prensibi vardır. Ancak bu prensip bizde "parayı verince kirletme hakkını satın alıyorum" inancı ile "ödeyen kirletir"e dönüşüyor.

Eski ile bugünü karşılaştırmak çok zordur. Çünkü, eskiden daha az arıtma tesisi vardır, ancak kirletici kaynaklar da çok azdı. Şimdi ise kirletici kaynaklar arıtma tesislerinden çok daha hızlı arttığından çevre daha kirli. Bütün bunlara rağmen ilerisi için ümitliyim. Sanayicilerimiz kârlarını

düşündükleri kadar halk sağlığını ve çevreyi de düşünmeye başlarsa çevre sorununun hallolması çok kolaylaşır.

BOĞAZIÇI: İstanbul'un çöpü ne oluyor? Hem edüstriyel hem de diğerleri? Yurtdışında bu konu nasıl çözümleniyor? Bizim ülkemizde uygulanabilecek en uygun çözüm hangisi?

KRİTON CURI: Yapılan anketler neticesinde görülüyor ki İstanbul'da halkın %99'u çöplerinin evlerinin kapısından alındıktan sonra ne olduğunu bilmiyor. Halk genelde çöplerinin bir an önce kapısının önünden alınmasını istiyor. Bu hakikati bilen değişik zamanların belediye başkanları dar bütçelerini halkın bilmediği ve dolayısıyla oy getirmeyecek olan çöp uzaklaştırma tesisleri ile ilgili yatırımlar yapmaktansa çöpleri daha hızlı uzaklaştırmak için çöp kamyonu almayı tercih etti. Bunun neticesinde bugün İstanbul'da her gün üretilen 6-7 bin ton civarındaki çöp (endüstri çöpü hariç) gelişigüzel bir şekilde 4 çöplüğe (Halkalı, Kemerburgaz, Ümraniye, Kartal) atılmaktadır. Hemen hemen dolmuş vaziyette olan bu çöplüklerden çıkan sızıntı suları yeraltı ve yer üstü sularını kirletmekte buralarda beslenen hayvanlar halk sağlığını tehdit etmekte ve kendi kendine tutuşan çöplerden çıkan duman ve pis kokular atmosferi kirletmekte -Fatih Köprüsünden geçerken Asya yakasındaki koku Ümraniye çöplüğünden gelmektedir- İstanbul'da bugün endüstriden gelen çöpleri katmadığınız takdirde adam başına 1170 gram çöp üretilmektedir. Çöplüklerin korkunç bir yüzü de, hastanelerden kaynaklanan enfekte çöplerin hiçbir önlem alınmadan bu 4 ana çöplüğe gelişigüzel atılmasıdır. Türkiye'nin bugün kuduz vakalarında Avrupa'nın en üst sıralarında bulunmasının önemli nedenlerinden biri de çöplüklere tedbir alınmadan atılan hastane çöpleridir. Endüstri çöplerinde durum daha vahim. Bu çöpleri belediyeler toplamıyor. Onun için sanayici kendi çöplerini kendisi uzaklaştırmaya mecbur kalıyor. Bunun için bu çöpler nereye gidiyor, kaba-

taslak olarak dahi miktarının ne kadar olduğu bilinmiyor.

Basın ve Halkımızın Karadeniz'e atılan tehlikeli atık dolu varillere karşı gösterdikleri hassasiyet ve reaksiyonları düşününce yerli tehlikeli atıklara karşı nasıl bu kadar lakayıt kaldığını izahat etmek son derece zordur.

Durum nasıl düzelecektir? Basit bazı kurallarla mümkün.

1-Çöp miktarını azaltmalıyız. Bunu da geri kazanmaya önem vererek sağlayabiliriz. Türkiye bugün yurt dışından hurda demir ve kâğıt alıyor. Ekonomik durumumuz ne olursa olsun evlerimizde kâğıt ve cam şişeleri ayrı toptasak ve onların geri kazanılması için ilgilenenlere satsak veya bu konuda örgütlenerek hayır cemiyetlerine hibe etsek hem milli ekonomimize katkıda bulunur, hem de çöp miktarını azaltırız.

Batı'da Kızılhaç bu tip faaliyetlerle de gelir sağlıyor. Kızılay ve Çocuk Esirgeme Kurumu da aynı şeyi yapabilir. Bu konuda ümit verici bazı olaylar olmuyor değil; meselâ İstanbul, İzmir ve başka birkaç ilimizde konan cam kumbaralar, ve B.Ü'de yeni kurulan Çevre Kulübü'nün başlattığı kâğıt geri kazanma çalışmaları örnek olarak sayılabilir. Aslında mezunlarımız B.Ü. Çevre Kulübü'ne, bu ve benzer diğer faaliyetlerinde destek olurlarsa çevrenin korunmasına katkıları olacaklarından emin olabilirler.

2- Tehlikeli atıkları ayrı toplama ve gereken tedbirler alınarak ayrı uzaklaştırma yoluna gidilmesi gerekmektedir.

3- Çöpleri bugün yapıldığı gibi gelişigüzel bir şekilde atmaktan vazgeçip düzenli depolama olarak bilinen yöntemle uygun olarak uzaklaştırma yoluna gidilmelidir. Düzenli depolama dediğimiz zaman, sızıntı sularını toplayıp yer altı ve yer üstü sularını kirlletmesini önleyen, çöplerin her gün üstünü toprakla örten ve oluşan gazları zararsız hale getirecek tedbirleri alan nispeten basit bir sistem olmaktadır.

BOĞAZİÇİ: Bir bayan gazeteci-yi Ümraniye çöplüğüne davet edip çöplükte randevu vermişsiniz, bu

Kendi kendine tutuşan çöplerden çıkan duman ve pis kokular atmosferi kirlletmekte...

enteresan buluşma basında beklediğiniz tepkileri getirdi mi?

KRİTON CURI: Bir bayan gazeteci çöp konusunda benimle görüşmek üzere ofisime geldi. Kendisi çöp hakkında uzun bir yazı yazmak istiyordu. "Hayatınızda hiç çöplük gördünüz mü?" diye sordum. Cevabı "hayır" dı. Ben onun üzerine kendisini çöplüğe götürmeyi teklif edip, mülakatını orda yapmasını önerdim. Memnuniyetle kabul etti.

Yolda giderken aramızda şöyle bir konuşma geçti. "Genellikle hanımlar ilkleri, ilk danslarını ilk sevgilerini unutmazlar. Sizi çöplüğe götüren ilk erkek ben olduğuma göre beni hiç bir zaman unutmayacaksınız" dedim.

Birkaç gün sonra gazetedeki röportajın başlığı ilginçti. Hanım gazeteci benim söylediklerimi aynen yazdıktan sonra "Kriton Curi'yi hakikaten hiçbir zaman unutmayacağım" demekte idi.

BOĞAZİÇİ: Plastik tehlikesi; biraz kullanılıp atıldığı sanılan pet şişe ve diğer plastiklerin kullanılması konusunda halkın bilinçsiz olmasına ne gibi bir çözüm olabilir?

KRİTON CURI: Naylon bizde bilinçsiz bir şekilde kullanılan ve bir epidemik hastalık gibi yayılan çevre tehlikesi sayılabilir. Çevre açısından naylon büyük tehlikedir. Naylondan yapılan şişe, poşet v.b. mamuller çevreye atıldığında hemen hemen son-

suza dek orada kalabilirler. Onları denizlerimizin dibinde veya en yüksek dağlarımızın tepesinde rastlamamız mümkündür ve gitgide artmaktadır. Aslında naylondan doğan çevresel tehlikeler çok fazladır. Yalnız bir kaçını sıralarsak durumun mukavemeti anlaşılır "imza edilmeleri çok zordur. Çevreye ve halka zarar vermemeleri için 1000°C'nin üstündeki bir sıcaklıkta yakmak gerekir, aksi takdirde çıkan gazlar halk sağlığı için tehlikeli olur. Denizlere atılan poşetler, balıkların, deniz kuşlarının ve kaplumbağaların ölümüne neden olacak bir tehlikedir.

Plastiklerin geri kazanılması sırasında önemli problemlerle karşı karşıya kalınmakta. Yeniden şekillendirme sıcaklığı mikropların öldürüldüğü sterilizasyon sıcaklığının altındadır. Böylece geri kazanılmış plastikten yapılan maddeler özel bir şekilde sterilize edilmezse (ki bu özel şekil mikro dalga veya belli gazlarla yapılabilir, bu da çok pahalı bir olay) insan sağlığı için tehlikeli olabilir.

Plastikleri gereksiz bir şekilde kullanmamalıyız. Eskiden babalarımızın kullandığı filelere, kesekâğıdına dönüp plastik poşetten vazgeçmeliyiz. Bu sebeple poşetler bedava verilerek özendirilmemeli, ücretle satılmalı. Plastik meşrubat ve su şişelerinden de vazgeçmemiz lâzım. Sözgelimi Almanya'da aile boyu Coca Cola'yı plastik şişeye çıkaramadılar. Buna te-

Çöplüklerde beslenen hayvanlar, sağlığımızı tehdit ediyor.

şebbüs ettiklerinde Alman çevre yetkilileri bu şişelere depoziito mecburiyeti getirerek çevre fonu için de ayrı bir ücret ödemeyi zorunlu tuttu. Böylece fiyatı yükselen Cola satılamayınca yine cam şişeye döndüler. Bu Alman örneğini Türkiye’de zaman kaybetmeden uygulamalı. Aslında yalnız plastik şişelerinden değil, madeni meşrubat kutularından da sakınmalıyız. Çünkü onlar da çevrede kirletici bir faktör oluşturmakta.

BOĞAZIÇI: Basından öğrendiğimiz kadarı ile bir süreden beri Çöp Milli Komitesi’nin başkanlığına seçildiniz. Bu Milli Komite nedir?

KRİTON CURI: Bahsettiğiniz Milli Komitenin asıl adı “Katı Atık Kirlenmesi Araştırma ve Denetimi Türk Milli Komitesi”dir. Bu komite Boğaziçi Üniversitesi Mühendislik Fakültesi’nden dört (F. Borak, G. Kocasoy, I.Or ve ben). İTÜ’den iki (bunlardan biri

R.C. muzunu E. Ekinci) ve ODTÜ’den bir öğretim elemanının teşebbüsü ile ve ilgili kurulların onayı ile 11 Nisan 1989’da kurulmuştur. Amacı Türkiye’de çöp sorunlarının çözülmesine yardımcı olmak ve bu sahada Türkiye’yi uluslararası platformda temsil etmektir. Bu komitenin kurulması RC-BÜ ailesinin girişimi ile gerçekleşmiş olması bizler için bir gurur kaynağı sayılabilir.

BOĞAZIÇI: İstanbul’un en büyük çevresel problemi nedir?

KRİTON CURI: Kanaatimce hava kirliliğidir. Çünkü ondan kaçınmak son derece zordur. Yaz aylarında tamamiyle unutulmuş bu büyük problem kışın gelmesiyle İstanbul’un üstüne bir kâbus gibi çökmektedir. Ve işin kötü tarafı artık yalnız dışarıdaki havayı değil, evlerin içinde teneffüs ettiğimiz havayı da olumsuz etkilemektedir. Bu proble-

min çözülmesi için acil tedbir alınması lazım. Örnek olarak, yeni yapılan binalarda yakıt olarak linyit veya kalitesiz kömür kullanılmamalı. Ankara’da olduğu gibi kükürtsüz kömür kullanımına başlanmalı, arabaların egsoz gazları kontrol altına alınmalı ve gerekirse belli trafik kısıtlamaları getirilmelidir. Fakat muhakkak vakit kaybetmeden bir şeyler yapılmalıdır. Çünkü hiçbir şey yapılmazsa önümüzdeki kış geçen kışlardan çok daha kötü olacak.

BOĞAZIÇI: Herkes doğaya dönmeye çalışıyor ama kimse yürüyerek gitmiyor. Sizin bu konudaki fikirleriniz nelerdir?

KRİTON CURI: Herkesin doğaya dönmek istediği doğru, ancak, dönmeye çalıştığını söylemek doğru mu onu, bilmem. Aslında “doğaya dönmek” “çevreye karşı ilgi duymak” gibi konuların bir kısmı

İstanbul'dan bir sokak...

özenti, bir kısmı ise gerçek amaç ve arzu. Özenti kısmını azaltıp, gerçek kısmını artırırsak o zaman yürüyerek gidenlerin tabiata uygun yaşayanların sayısı artacak ve belki o zaman insanlar daha mutlu olacaklar.

BOĞAZIÇI: İleriye dönük düşünceleriniz nelerdir?

KRİTON CURI: Çevre mühendisliği tamamıyla teknik bir konu olmasına rağmen çevrecilik veya çevre sevgisi sınır tanımayan interdisipliner bir konudur. Daha iyi bir çevre ancak halkın ve en önemlisi çocukların bilinçlendirilmesi ile mümkün olur. Bu sebeple mühendislik fakültesinin bir öğretim üyesi olmama rağmen sosyal bilimcilerle ve eğitim teknolojisi ile uğraşanlarla bir işbirliğine girip çocuklara çevreyi tanıttak, onu sevmelerini sağlayacak bir program başlatmayı arzu etmekteyim. Yarınların onların olduğunu hiç unutmamalıyız.

Benim bir arzum var; çevre koruma konusunda çocuklar için bir oyun hazırlamak "CURI ÇEVRE OYUNU" Aslında öğrencilerimin yardımı ile birinci oyunun taslağını hazırladım. Şimdi bunu mümkün olduğu kadar geniş bir şekilde dağıtabilmek için değişik gazetelerle temasa geçmeyi düşünmekteyim. Asıl arzum çocukların bu oyunu oynarken farketmeden çevre bilincine ve sevgisine sahip olmalarıdır.

BOĞAZIÇI: Mesleki hayatınızda en büyük başarınız ne idi?

KRİTON CURI: Son derece kıymetli öğrenciler yetiştirebilmektir. Hakikaten öğrencilerimi çok seviyorum ve onlarla gurur duyuyorum. Onlara çok şey borçluyum.

BOĞAZIÇI: Önceki ve şimdiki Boğaziçi Üniversitesi öğrencilerini mukayese edersek, ne gibi farklar gözlemlersunuz?

KRİTON CURI: Önceki ve şimdi kileri mukayese ettiğimizde eskiden öğrenci-hoca ilişkisi çok daha yakın ve sıcaktı. Şimdi bu yakınlık eskisi kadar devam etmiyor. Bunu her ne kadar öğrenci sayısının artmasına bağlanması isteniyorsa da bu doğru değil. Bence en önemli neden, öğretim kadrosunun biraz hızlı artmış olmasıdır. Hızlı artan bir öğretim kadrosu ise geleneklerin azalmasına veya yok olmasına neden olmaktadır. Eski öğrenciler mi yoksa şimdiki mi iyi sualine cevap olarak şunu söylebilirim. Boğaziçi Üniversitesi'ne ve eski Robert College'e gelenler daima Türkiye'nin en akıllı çocukları idi. Bir atölyeye altın girse muhakkak altın çıkar, asıl önemli olan o altını işleyenler, ona işçilikleri ile neleri kazandırmış olduklarıdır. Onun için bu suali eski işçilik mi yoksa şimdiki işçilik mi iyi diye sormak daha doğru olur. □